

Jonas Eika : Efterselen

Mig, Rory og Aurora

Det var mig, Rory og Aurora, de boede i en lejlighed klods op ad togbanen dengang. At køre med toget var ligesom at kravle frem og tilbage mellem stuen og soveværelset, Rory havde slået et stort, vredt hul i væggen en dag Aurora var i kirke, og der var tunneller på den strækning toget kørte. Nå men en dag sagde Rory at han ikke længere elskede Aurora, og så på mig med øjne jeg bedst kan lide at kalde omvendte, jeg mener, de kiggede lige så meget ind i hans egen hjerne som på mig, og søgte bekræftelse begge steder. Jeg sagde hvorfor og havde ikke lyst til at snakke om det når hun ikke var hjemme, og på en måde var jeg deres barn, så hvordan kunne jeg snakke med ham om dét? Min eneste interesse, ud over at løbe hjemmefra med Aurora, og det ville jeg aldrig få hende med på, var at blive ved med at være det. Hun er hele tiden ude og rundt omkring, sagde han, hun interesserer sig ikke længere for vores liv. Kys mig i røven, sagde jeg og gik ind og lagde mig med en harsk smag i munden over implikationen af det

vores, at der skulle findes sådan noget som hans og mit liv uden hende.

Heldigvis kom hun hjem og smed sin jakke på gulvet, det kunne jeg høre på lyden af dyne der sank sammen og den måde hun sukkede på, en langtrukken og uduelig hvislen som af elektriske signaler gennem en udbændt computer. Hvor har du været? spurgte Rory. Henne i kirken, sagde Aurora. Hvad har du tjent? Nok, sagde hun og smed alle pengene på køkkenbordet hvor han stod og kogte porresuppe, dét kunne jeg dufte på den søde, lidt løgede damp der sivede op til mig i sengen. Der var halvmørkt på værelset, bundter af varmt lys stak ind gennem hullet i væggen. Bilernes forlysgled hen over loftet som toget fik til at dirre. Det tager dig vel ikke hele dagen at få solgt dit lort til de troende, sagde Rory. Tager det dig hele dagen at stjæle grøntsager til en suppe, svarede Aurora. Er det dig eller mig der går rundt med et barn i maven? Jeg lå halvvejs nede i kløffen mellem de to madrasser, mine skulderblade mod pallen. Den havde jeg fundet på en gåtur og slæbt med hjem, ligesom en kat bringer døde fugle, havde Rory sagt og talt rimelig sandt: Jeg var kælen og stiltfærdig og sjældent i vejen, jeg registrerede alt hvad der skete i lejligheden. Lidt mad skulle jeg have, men kunne sagtens springe over en dag eller to. Og ind imellem kom jeg så hjem, skyldig og stolt, med et eller andet ragelse de ikke havde bedt om, men var nødt til at tage imod: en europallem, et brætspil, en klump rav. Skulderpuder i keramik som Rory tit tog på når han blev fuld. Det var ikke nogen skam at lade mig forsørge af dem, det var frækt og

kunne tænde os, men ville have såret mig hvis jeg ikke måtte give igen.

Senere, jeg må have sovet, kom de ind og lagde sig helt stive og trodsige i den stilhed de havde taget med sig inde fra spisebordet. Luften blev hård imellem deres skuldre hvor jeg lå og puttede mig, indtil Rory drejede om på siden, trykkede sig ind til Aurora og sagde hey eller skat eller en anden forsonlig lyd. Jeg ville allerhelst være med som jeg plejede, kile mig ind mellem deres skød og gå i gang på dem begge mens de lå og kyssede, men det var deres skænderi og vel også deres forsoning så. Jeg skubbede mig ned i fodenden, kravlede ud og lagde mig fladt ind under pallen. Rory trillede tilbage om på ryggen og lukkede revnen mellem madrasserne med sin benede krop. Ballerne der befandt sig ud for mit bryst krængede han opad og væk fra mig, imens hans skulderblade trykkede mod pallen så hans lænd blev en brobue af hud. Den lugtede af sved som løsnede det skidt han havde samlet op i løbet af dagen.

Lidt efter var det Aurora der lå med sin mave ned mellem madrasserne, let presset mod de tværgående brædder. Jeg lagde håndfladen mod et af dem og kunne svagt mærke trykket fra maven igennem det. Ufrivilligt, og med en irritation der overgik den ømhed det gav mig, følte jeg mig et øjeblik helt lige med det væsen der befandt sig på den anden side af træet og maveskindet og hvad der ellers skærmede det. Dumpet ned i den her trange lejlighed måtte det indfinde sig i Rory og Auroras liv, imellem møbler og bunker af tøj, sådan som de længe havde levet det. Gad vide hvorfor det barn havde

valgt at komme hertil. Gad vide om den verden man befandt sig i før man lod sig indse i undfangelsen, var lige så gold og formløs og hundekold som min havde været da jeg mødte Rory og Aurora på den bar godt otte måneder tidligere. De var ude at drikke for de allersidste af hendes fratrædelsespenge, for at fejre hendes tilbagekomst fra afvænningen, Rory strålede. Jeg var taget derhen i håb om at nogen ville købe mig drinks og byde cigaretter, og det gjorde de. De fortalte mig om deres liv, at de var flyttet til London fordi Aurora havde fået et lærerjob på en folkeskole som hun havde mistet kort efter da hun mistede deres barn i sjette måned og gik i hundene, og jeg elskede at sidde og høre om det. Jeg elskede den mangel der så åbenlyst måtte være i deres liv, siden de sad og spildte det ud over en fremmed, i en kluklatter der fik deres martinier til at flyde over. Det var paranoidt og frækt at de nærmede sig fra begge sider. Jeg gik med dem hjem fordi jeg var sulten. Det sex og sjov vi havde, var så godt at de lod mig blive, eller også fattede de bare sympati med min situation. Eller deres sympati var stærk *fordi* vi havde det sjovt og lækkert sammen, på den måde investerede jeg måske også min personlighed den aften. Jeg gik med dem fordi jeg var sulten. Bagefter var jeg forelsket i Aurora.

Nu lagde jeg mig op i sengen og faldt i søvn sammen med hendes åndedræt. Hendes hånd på min skulder vækkede mig frem og tilbage, om jeg ville med ud? Rory sov stadig.

Hun arbejdede helst alene, sikkert velvidende at vi aldrig rigtig ville lave noget uden hende, så det føltes

som noget særligt at blive taget med. At sidde over for hende i toget med ryggen mod kørselsretningen og se tingene forsvinde. Et forsigtigt, strømmende, orange lys i bladene og skinnerne og i jernbanearbejdernes kroppe, som om de ikke havde fundet tilbage til sig selv efter søvnen. Deres hamren lød vovet og umulig så tidligt om morgenen, kom ind gennem vinduet med kold luft. Og med en snurren fra togets frosne aksler. Aurora sagde: Hold vejret! og jeg blokerede svælget idet mørket blev trukket hen over os. Togets friktion på skinnerne blev indelukket og hemmelig. I lyset på den anden side lod hun sit vejr sive langsomt ud mellem tænderne, hånden i inderlommen for at lægge pillerne på plads, jeg hostede mit ud med et gisp. Jakkeskøderne blafrede ud af kupeen efter manden der havde siddet ved siden af hende. *Vokaler*, kaldte vi de piller, fordi de blødte dig op og gjorde dig modtagelig, startende med en rund fornemmelse og et lys i munden, halsen, maven og så videre, indtil din krop var en glødende processor der bare ventede på data – vel også derfor var City Kirken det perfekte marked, tilknyttet et afvænningscenter og fyldt med misbrugere der havde vendt sig mod Gud eller prøvede på det. Vokalerne varede cirka en time ligesom gudstjenesten, plejede at være et tilbehør til syre for eksempel, en forberedelse til det egentlige trip, så Aurora kunne få en pose med 100 stk. for 50£ og sælge dem videre 1£/stk. Hun ville stå og læne sig op ad muren ved siden af indgangen, støde fra med skuldrene og komme folk i møde som de ankom. Hun trak dem til sig ved at bruge deres navne, og lænede sig frem imod dem

med sin stemme. En slags udglatning, en nivellering af ansigtstrækkene til en mat flade i fjæset, kendetegnede de fleste af de her mennesker, og derfra hvor jeg stod så det ud som om Aurora trak dem hver især ud af den enshed og virkelig så dem. Jeg tænkte på om det også føltes sådan for dem. Om hun kunne gøre det imens hun solgte dem stoffer.

Hvad der overraskede mig den dag, og som jeg tænkte Aurora tog mig med for at jeg skulle se, var at de blev siddende da det hele var slut. Fra det øjeblik jeg havde taget pillen – synkront med hundrede andre hænder der stiger fra lommen til munden, hundrede halse der rankede sig og sank da præludiet gik i gang – var gudstjenesten forløbet i en eller anden meningsfuld parallelitet med mit trip, vokset i takt med det rum der blev ryddet inden i mig. Som om dens opbygning var kodet ind i vokalens kemi. Bagefter var der kun nedturen, var jeg helt snøret til indeni og kunne ikke føle noget. Dét føltes som en frygtelig svaghed i lyset af gudstjenesten og den måde bønnen, orgelmusikken og præstens armbevægelser havde fyldt mig på. Nu var der stille, præsten var gået, og rundt om mig sad folk med de triste udtryk eller lukkede øjne, plaget af noget de helst ville deale med i mørke. Deres holdning var luset og sammensunket, men samtidig indgydt en mystisk vilje til at være til stede i det her *bagefter*, en vedholdenhed der gik langt ud over den pillen kunne give dem. Men Aurora! Hun sad ligesådan, uden at reagere på min albue i hendes side eller mine fødder der trippede på gulvet. Klart nok at hun blev der gudstjenesten igennem, så

folk kunne se hun ikke bare skred så snart hun havde malket dem, og når dealeren tripper med ved du varen er i orden. Men hvorfor blev hun siddende nu, og så med den mave, burde hun ikke spise noget snart? Den bugnede i lyset fra tremmevinduerne øverst i væggen, prøvede at råbe hende op, ligesom mig. Det blev ved i flere timer. Og kirken var egentlig slet ikke nogen kirke, men et bart rum uden udsmykninger, med vægge af beton og ti rækker klapstole stillet op i dagens anledning.

Hjemme i køkkenet havde Rory en øksesteg i ovnen og to hjemløse mænd til bords der så venligt og forlegent op på os da vi trådte ind ad døren. Dave og Sully, sagde han og præsenterede dem med flad hånd, vi faldt i snak oppe foran kiosken. Aurora skjulte sin forvirring, vel sagtens for at de ikke skulle føle sig uvelkomne, gik hen og hilste med mig i hælene, og vendte sig så mod Rory der stak hovedet i ovnen, mæden er klar. Under middagen forsøgte han at holde samtalen kørende, snakkede mest om Aurora – kun tre uger til termin, men hun arbejder sgu ni-til-fem alligevel – imens en anklagende tone sneg sig ind i hans stemme. Ja, det er lidt stramt for tiden, sagde Aurora og så på ham, vi skulle jo gerne have råd til en steg nu og da. Hun spiste meget lidt. Nu er hun også begyndt at tage Casey med, fortsatte Rory. Ja, sagde jeg, jeg laver ikke noget, så jeg fik lov at tage med mor på arbejde! Og jeg sad her og tænkte på dem hele dagen, sagde Rory. Du kan jo altid finde selskab oppe i Haven, sagde Dave og underforstod Sully og sig selv med et nærmest nobelt nik frem og tilbage imellem dem. Jeg smilede, følte mig virkelig ussel, trist over at

de skulle træde fra gaden direkte ind i det her familiedrama, sikkert som det første hjem de havde sat deres senede ben i længe. Rory havde insistere, de skulle smide sokkerne og hvile fødderne på en skammel under bordet. De sad meget ubekvemt, kunne slet ikke slappe af og give efter for den tilbagelænedede stilling som deres hævede fødder udstak. De stank, alle kunne lugte det, meget værre end vi stank. Da Rory tilbød dem at blive natten over skete der noget som gik langt ud over den her fordækte ægteskabelige konflikt og ubehaget ved at sidde midt i den. Dave, det var ligesom ham der gjorde snakkearbejdet for dem, slog blikket ned og sagde tak, men ellers tak. Men det er jo hundekoldt, blev Rory ved, og varmetuerne, har de ikke også lukket nu, indtil Dave sagde: Vi ville ønske vi kunne tage imod din hjælp. I er nogle meget venlige mennesker. Men forstår du, det er ikke nemt at føle sig tilpas i andre menneskers hjem – det kan gøre os meget triste, indskød Sully – vi kan ikke gøre det for din skyld.

Bagefter, da vi havde sagt farvel og lukket døren efter dem, stod vi i hver vores køkkenhjørne og stirrede ud i luften. Den var så fyldt med deres ærlighed og vores uforløste skænderi at vi havde to muligheder: enten græde eller råbe ad hinanden, enten være triste hver for sig eller skændes, så vi røg direkte ind i soveværelset – Rory gennem døren med Aurora i hælene, mig gennem hullet i væggen, og så mødtes vi i sengen i en ubeslutsom omfavelse. Sex mellem os tre kunne aldrig blive den der selvomsluttende formation der lukker alt andet ude, krybdyret der bider sig selv i røven, vi forsøgte altid at

åbne og forlænge nydelsen, via hænder og mund, tværs over madrasserne, ud gennem værelset, op og ovenud af bygningen. Imens toget hvinede igennem hvert tiende minut. Vandglassene klirrede på natbordet. Lejligheden bugnede rødt af varme mod aftenens blåsorte rundtomkring. Luften var gennemhullet af trafik i alle retninger, op til satellitten og tilbage igen. Nogen råbte, satte i løb efter en anden, hey, du! Biler gassede op og huggede bremserne i for foden af sengen. Auroras mave var udspilet med tydelige blodårer, vi omgikkes den med forsigtighed. På et tidspunkt lå jeg på knæ med Rory inde i mig og Aurora liggende på skrå foran mig. Jeg sutede på hendes brystvorte og kunne have sværget at der kom mælk ud, bare et par dråber. Bare et øjeblik af den her kropswarme, sukrede, lidt løgede, lidt for tidlige væske i min mund, og straks derefter en impuls til at suge løs, til at drikke så meget at den ville fylde mig hele vejen igennem og skubbe Rorys pik ud, men der kom ikke mere. Det er ikke sådan at jeg ikke satte pris på hans tilstedeværelse, men der var en længsel i mig efter at ligge alene sammen med Aurora og være ren mælk. Nogle gange når han kneppede mig kunne jeg føle mig så specifik og afgrænset, hæftet fast til sengen. Morgenen efter vores første nat sammen havde han lavet spejlæg og sagt jeg skulle blive hængende. Meget mærkeligt at sidde sammen dagen derpå og spise morgenmad i T-shirt på en kold taburet, som om vi skulle være kæresten, men så sagde han: Jeg tror Aurora ville blive glad hvis du var her når hun kom hjem. Rory havde en måde at være i lejligheden på uden hende, hele tiden i

gang med at drage omsorg for et eller andet, som jeg virkelig godt kunne lide ham for. Han flyttede nænsomt rundt på møbler og tøj, tørrede krummer af, redte seng og luftede ud. Vandede planter med en spray og nulrede bladene mellem to fingre, talte pengene og bestemte omhyggeligt hvilken suppe han ville lave i dag, og hvilke varer han så var nødt til at stjæle. Han fik alting til at tage længere tid, som for at fælle en husholdning og få den til at vare indtil Aurora kom hjem - måske også derfor ville han gerne have mig til at blive? Dengang kom hun tidligt, og vi ville være begyndt at flirte ved middagstid og køre en stemning op som hun så kunne vade direkte ind i og forløse. Senere, hvis han ikke havde nået det om formiddagen, gik Rory ud for at stjæle ind, og så kyssede mig og Aurora glubsk og ventede med at lave mere til han kom hjem igen. En hel del af mig elskede hende eksklusivt, ville have hende nu og for mig selv, men 1. det ville ødelægge deres ægteskab. 2. Så kunne jeg blive nødt til at forlade den her lejlighed, ville i hvert fald ikke stå under Rorys omsorg længere. 3. Jeg holdt meget af Rory også, og 4. det var i kraft af deres ægteskab, fra min plads i smørhullet, at jeg overhovedet kunne nærme mig Aurora. Uden dem kunne jeg miste hende helt.

Nu kiggede jeg op og så et skyldigt, men også ligesom bortgående udtryk i hendes øjne. Jeg så mig over skulderen og forstod at de svarede Rorys der så på hende på samme måde som da vi var kommet hjem sent i eftermiddags: med et forurettet blik der udtrykte en fornemmelse lig den jeg havde haft ved siden af hende i

City Kirken hele dagen: Hun var på vej væk fra os. Hun var i gang med at vende sig mod noget der fik hende til blive siddende meget længere end nødvendigt, til at glemme at spise og drikke, og til at tage hensyn til alt muligt andet end salget, barnet og os der ventede på hende derhjemme.

Et halvt år senere får jeg pludselig øje på spejlbilledet af manden med den matte, grå trenchcoat, i den røde jeg sidder og ser ud ad. Ved det modsatte vindue sidder han med hænderne i skødet og lader sig vugge af togets svaj på skinnerne. Han glør lige frem på det tomme sæde over for sig, kender sikkert omgivelserne i detaljer på denne rute og kan lige så godt lade dem glide udtværet forbi. Gad vide hvordan det er: at være dealere og bruge sine dage på de her effektive, tavse forretninger. Genkendelige, vel efterhånden velkendte købere i sædet overfor, som han ikke kan tale med eller rigtig se på, kun en enkelt øjenkontakt for at bekræfte den forestående handel. Måske er det ikke kun for at sikre diskretion, måske kan han virkelig bedst lide at gøre det sådan, skære ind til benet af transaktionen: i tunnelens mørke at række en zip-bag frem med højre hånd, modtage sedler i venstre, rejse sig og forlade kupeen før der bliver lyst. Toget drejer blødt til venstre med retning mod en brovæg af brune mursten der indrammer et mørke til mig. To dybe indåndinger og så blokerer jeg halsen, har ikke kunnet trække vejret i tunneller siden Aurora sagde man ikke måtte. Det er bare en leg hun leger. Skjult af mørket og maskinens rumlen rejser jeg mig og går hen og knæler på sædet bag ved dealeren.

Synkront fører jeg mine hænder ned i hver sin lomme i hans trenchcoat, lukker dem om hvad end de nu får fat i, trækker dem til mig og går hurtigt ud af kupeen.

En time senere banker jeg på døren hos Rory og Aurora. Det gør ondt ind i knoglerne at gå derhen og vide at jeg skal se dem igen, men jeg har virkelig brug for pengene. Alene Rorys betuttede ansigt i dørbnningen er ved at få mig til at græde. Han lukker mig ind, og så står jeg og ser rundt i køkkenet, på de grangrønne bordplader med alle hans sedler på, på brødristeren og elkedlen, i det gule lys fra loftslampen. Jeg kan mærke hvordan min krop suger alting til sig, fordi den har glemt det og ved at nu er chancen der for at få det igen: tøjbunkerne, fodkultiden og knasterne i gulvet; duften af Rorys suppe, det flossede hul i væggen, Rory, hans fugleagtige krop i køkkenet, jeg sluger det alt sammen og rummer det i min vidtstrakte mave. Så træder jeg to skridt frem og ser til højre ind i soveværelset. Aurora sidder på sengekanten og vugger en baby i på gulvet frem og tilbage. Noget ubekvemt ved den måde hun har fat i håndtaget på, hendes arm er meget strakt, hun må have sat sig sådan da hun hørte jeg kom. Barnet er tavst og kan kun lige anes mellem huen og dynen, opstoppet næse og en lille, åben mund. Hvad så? siger Aurora, hvad har du? Jeg tager posen med vokaler frem af lommen og siger 98 stk., jeg har spist 2 selv. Hvorfra? spørger hun. Det skal du ikke bekymre dig om, siger jeg. Du kan få 30£, siger hun. Du ved godt jeg kender prisen, siger jeg, jeg skal have 40, minimum. Du får 30, siger hun, endnu mere bestemt ... Hør, jeg har ikke lyst

til at vide hvor du har de piller fra, men hvis nu vores mand har mistet 100, og vi så køber halvt så mange som vi plejer dagen efter, hvordan får det så os til at se ud? Uanset hvad bliver jeg nødt til at sprede de 98 der ud over flere uger, eller måneder... Ti stille, siger jeg, 30, det er fint.

Jeg gav hende posen med pillerne. Hun gav mig 30£.

Jeg ved stadig ikke hvordan vi nåede til den grumsomme transaktion. Var det mit vægelsind, min manglende evne til at indtage en position i skænderiet, der lod de to slutte sig om hinanden? Var jeg simpelthen for passiv, en slags husdyr, blev jeg for snavset og uplejet? Eller var det barnet, det egentlige barns ankomst, der uundgåeligt udelukkede mig? Det sidste ville virkelig være ironisk, for det var højst sandsynligt blevet undfanget den nat vi mødte hinanden. Det lå vi og regnede os frem eller tilbage til den samme aften som Dave og Sully havde været på besøg, og jeg følte mig et øjeblik frugtbar, eller i det mindste gunstig for mine omgivelser. Den aften lå mig og Rory sammenkrøbet på hver vores side af Aurora der sad halvt op i sengen, begge med kinden og en hånd på hendes mave. Du har aldrig været så gravid, sagde han drømmende. Snart har vi et barn her. Han lavede en panoramabevægelse ud mod soveværelset som om det var et showroom for deres liv efter fødslen. Pludselig forstod jeg at barnet eller i hvert fald den drøm om et hjem som barnet skulle opfylde, mest af alt var Rorys. Han havde aldrig været rigtig god til noget, men lejligheden kunne han arrangere, nusse om og fremvise hver eneste dag.

Et hjælpeløst, levende væsen i det værk ville gøre ham uundværlig. Næste morgen blev jeg vækket af døren der blev smækket, sprang ud af sengen og indhentede Aurora halvvejs oppe ad gaden. Hey, du trækker min elskede alt for tidligt ud af sengen! sagde jeg smilende og tog fat i kraven på hende. Jeg troede ikke du ville med, sagde hun. Hendes ansigt var blankt og udmattet i lyskeglerne fra de passerende biler. Hun kunne se nærmest såret ud af træthed, det var virkelig sødt. Jeg forstår bare ikke hvad det er de laver, sagde jeg ... hvorfor de bliver siddende så længe. Det tror jeg heller ikke jeg kan forklare dig, sagde Aurora, det er vel en slags meditation vi laver - men jeg vil gerne være med, sagde jeg - over tømmermændene, sagde hun, den tilstand der kommer bagefter. Ja, kom bare.

City Kirken lå i nordøst-London, Stratford var det vel, i et afsides industri kvarter tyve minutters gang fra Leyton Station, og patienterne havde allerede tjent deres fem timer da vi var fremme lidt i elleve. Det var sådan de betalte for deres ophold på afvænningscenteret, fortalte Aurora, ved at arbejde det af på fabrikkerne. Det var alt sammen ejet af et af de private firmaer som staten var begyndt at udbyde sine sociale opgaver til. Mange blev sendt dertil efter at have været på understøttelse gennem længere tid, som en slags kombineret aktivering og afvænnning. Også rent terapeutisk spillede arbejdet en vigtig rolle, forklarede Aurora, at blive afvænnet handlede om at genfinde sin funktionsdygtighed, dagligt lære sig selv at man duede til noget. I arbejdslokalerne hang der skærme med dagens produktivitetstal, og en

gang om måneden sad man i monitorrummet og så på *det store billede* for at blive mindet om hver enestes uundværlighed i produktionen. Men jeg følte mig altid helt udskiftelig, sagde Aurora. De dage jeg producerede mest, var det som om det bare strømmede igennem mig. Hvad producerer de? spurgte jeg. Turbiner, chipplader, den slags. Klokkerne ringede, eller de blev afspillet fra en højttaler på taget af kirken, og et par minutter senere kom folk ud fra hallerne langs vejen, gik ned ad fortovet og hen over den grusede parkeringsplads. Der var noget et langtrukket og tvivlende over deres bevægelser, på vej til endnu et krævende arbejde, endda et de ikke var sikre på at kunne gennemføre, men også noget afklaret, en tro måske, på at det var værd at tage på sig alligevel. På vej ind i kirken, der egentlig var en tom fabrik, en kasseformet bygning med afskallede mure og stamnerne efter nedrevne skorstene stikkende op af taget, kom de alle sammen forbi Aurora og vekslede 1£ for en vokal i et håndtryk eller en omfavelse hen over maven. Hun var bleg og professionel i formiddagssolen.

Indenfor satte vi os på klapstolene, slugte vores piller og lyttede til præludiet. Efter få minutter mærkede jeg vokalens lys udvide min krop og aktivere et alternativt nervesystem der var direkte forbundet med alt omkring mig. Mit kranie og min brystkasse omsluttede hallen, orgelet og prædikenen stred i mig. Da præsten lyste velsignelsen smeltede han sammen med min rygsgøjle i et flydende klik og skubbede mine ribben fra hinanden med armene. Vores afhængighed var et adelsmærke, et tegn på en grundlæggende svaghed og afmagt som vi

måtte acceptere for at lade Gud udrette det i os som vi ikke selv var i stand til. Og når vi taler om Gud, er det Gud sådan som *du* opfatter ham, det gentog han flere gange.

Der er intet at fortælle om seancen efter gudstjenesten. Intet alter, ingen ornamenter, i det tomme, kvadratiske rum, kunne distrahere mig fra den ulidelige følelse af lammelse eller permanent bedøvelse af min sjæl som jeg sad tilbage med efter trippet. Selv lyset var udueligt, det faldt uden skygger og forskelle og var sikkert ikke blevet skiftet ud siden der havde været fabrik. Efter nogle timer blev jeg sulten, og hvad med Aurora, kunne hun mærke barnet klage i sig? Overhørte hun det ligesom hun kunne overhøre sin egen sult? Luften var fed af de brændstoffer der havde været brugt i rummet. Fedtet satte sig i øjnene og neglerødderne og gav mig en krybende fornemmelse af smudsighed som jeg kendte fra da jeg havde levet på gaden, før jeg flyttede ind hos Rory og Aurora, i en umenneskelig trafik af mennesker og køretøjer. Det er et uafgrænset rum, ikke noget sted at bo, du kan umuligt rydde op og gøre rent eller indrette noget som helst. Du ejer intet omkring dig.

Da klokkerne endelig ringede igen, klokken hvad ved jeg ikke, rejste vi os døstigt fra klapstolene og forlod kirken den modsatte vej af alle andre. De smøg sig forbi os med retning mod bagvæggen. På dørtrinnet drejede jeg omkring, greb Auras hånd og så dem forsvinde ud af en dobbeltdør af mørkegrønt metal. De trådte ud på en pløret mark, i en skumring der lyste dunkelt ind i kirken. Hvad gør de? spurgte jeg. Afvænningscenteret,

sagde Aurora, det ligger på den anden side af marken, og trak mig i armen. Jeg stod imod lidt, prøvede om jeg kunne få øje på en bygning, men så kun den blågrå tåge indrammet af døråbningen, og patienterne der gled væk og forsvandt i den, en efter en, midt ude på marken.

Mange slidte ansigter så på os som om vi havde afbrudt dem midt i en sætning eller en bøn. Mindst ti hjemløse mænd og kvinder sad omkring bordet, på de høje stole i køkkenet, på gulvet op ad bagvæggen og i vindueskarmen, med bare fødder hævet på skamler og bunker af tøj, i en stank der fik lejligheden til at bugne. Der var helt stille i måske fem sekunder indtil en benet kvinde med langt, jerngråt hår grinede højlydt i vinduet og sagde, dét havde de ikke regnet med, de to, hvad! Prøv lige at se dem! Rory grinede med og lagde fjoget hænderne på vores nakker. Men de er jo mállose, sagde kvinden, har de aldrig før lagt øjne på gadens folk? Og så i deres fine, lille stue. Årh, hold nu op, Ellen, sagde en lidt yngre mand ved spisebordet, lad dem nu lige komme ind ad døren, ikke. Og det gør jeg ikke eller hvad, sagde Ellen, giver jeg dem ikke en chance? Nej, du gør ej, sagde manden. *Driller* jeg ikke bare lidt, sagde hun, *spøger* jeg ikke bare en lille smule? ... De ser jo ud som om de var i zoologisk have! Og det er da *helt i orden*. Det er da bare *fint*. Vi er jo også nogle gamle sæler, os to og de andre, en flok krager, frie fugle i et alt for stort bur? Det er vi da ikke, var der en tredje der sagde, vi er herreløse hunde, og så slap deres øjne og stemmer ligesom taget i os og vendte sig mod hinanden, så vi kunne smide vores jakker og vende os mod Rory der stod og rørte akavet i

suppen. Hans kindben glinsede drenget i dampen. Ude foran herberget, sagde han dæmpet, jeg gik forbi på vej hjem fra indkøb. Og så stod de der og hundefrøs, og deres nummer blev ikke råbt op, vel, det er jo propfyldt i aften. Det bliver storm i nat. Så jeg sagde de bare skulle komme her og få varmen og lidt mad ... Jamen skat, jeg vil altså gerne have, at vi kan tage os af folk her, bare give dem det nødvendige. Det er vel også derfor vi har et hjem, ikke? I bliver også gamle engang! råbte Ellen og overdøvede alle andre. Hun havde rejst sig fra vindueskarmen og hang midt i rummet og lyste ud af sin krøllede hud som en rispapirlampe, et ældgammelt væsen på speed. Ellen, sagde Rory og gik ud og mødte hende på gulvet. Roligt lagde han hænderne på hendes skuldre og så hende i øjnene, sikker på sig selv som når han stjal. Forstår de måske det sindssyge i at være tres år gammel! råbte hun. Det tror jeg ikke de gør, sagde Rory. De hører ikke på mig, tror alle sammen de kommer til at sove ind en nat når de føler sig klar. Men du ved en ting eller to, sagde Rory, det er helt sikkert. Ja, se lige på mig, sagde Ellen. Her har jeg brugt et helt liv på gaden, på at blive klar til at dø, og så er jeg stadig bange! Så vil jeg stadig gerne have mit liv. Jeg gider det ikke mere, ikke en meter. Tænk ikke på det nu, sagde Rory, nu skal vi spise. Jeg har lavet ærtesuppe. Hun overvejede det lidt. Ja, sagde hun så og sank sammen, jeg er blevet så sulten.

Resten af aftenen sørgede han for folk, øste op og tog af bordet, flyttede om og lavede bløde lejer af puder og tøj, med en ny spændstighed i sine bevægelser.

Og samtidig virkede han påtaget, vrikkede med hofterne, bar fire tallerkner suppe demonstrativt ubesværet i Auroras blik, som for sige, Sel! Så adræt og omsorgsfuld kan man være hvis man ikke har brugt dagen på at udmatte sig på en kirkebænk. Jeg sad og lænede mig ind mod hende, i et forsøg på at tvinge mig ind i den position han gjorde sig til for. Jeg undgik at falde i snak med de hjemløse. I min øjenkrog var de en væg af stemmer, en grålig tåge, og jeg skammede mig over det. Men jeg så ikke andet i dem end trætheden. Den dybe, udødelige træthed der har overtaget ansigtet og normaliseret sig i det. For meget vejr og dårlig søvn, for meget larm, misbrug og trafik, det var alt der kom til udtryk. Det var dét der skræmte mig ved dem, den måde deres træk var veget for en alt for generel og fælles tilstand. Det var ikke nået at ske for mig, ikke på det halvandet år jeg havde boet på gaden, blandt andet derfor havde jeg kunnet finde mit rene sæt tøj frem, dresse op og tage hen på den bar og flirte mig med hjem til Rory og Aurora. Nu sagde de godnat, og jeg skyndte mig at følge efter dem ind på soveværelset. Så lå vi og lyttede til stormen og de hjemløses snorken. En lå med sine fødder ind gennem hullet i væggen. Jeg mærkede en impuls til at hugge dem af ved anklerne.

I toget dagen efter var både Aurora og træerne uden for ruden, som jeg elskede, og som solen langsomt stod op i, døde for mig. I kirken, da trippet tonede ud, genkendte jeg nedturen som den samme tilstand af utilstrækkelighed: ikke at kunne give verden den betydning igen som jeg vidste den havde, også for mig.

I mange timer sad jeg og mærkede det fravær, og det gjorde ondt ind i knoglerne som om de smuldrede.

Aurora råbte høj ud i stuen og gik direkte ind på soveværelset, med lange, springende skridt for ikke at træde på nogen. De var overalt og flere end i går, strøet ud på stuegulvet, snakkende og te-drikkende i halvt liggende stilling som deltagerne i et mærkeligt luset symposium. Jeg sad på toilettet og frøs om ballerne da hendes stemme skar igennem væggen i et fjendtligt tonefald, hurtigt efterfulgt af Rorys. Uden at være færdig trak jeg mine bukser op, løb tværs gennem stuen og standsede på dørrinnet ind til soveværelset. Har du overhovedet nogen anelse, råbte Aurora, hvad ved du overhovedet om hvordan det er? Hvis du er så fucking gravid, sagde Rory, hvorfor kommer du så ikke hjem og slapper af efter arbejde? Hvad bliver du ude for? Men du har jo stuen fuld af mennesker! sagde hun. Ja! sagde jeg og tog et langt skridt ind i værelset, måske burde du tage dig lidt mere af *dem*. Jeg nikkede i retning af Auroras mave. Det her startede længe før jeg begyndte at hjælpe nogle folk, sagde Rory, og *du* skal ikke lære mig noget! Det er dig der er ude med hende hele dagen, hvad fanden tænker du egentlig på? Jeg passer på hende, sagde jeg og så på Aurora. Som hun stod der i sengen, magert bugnende som et afpillet kyllingeskrog, med en hånd under maven og den anden hævet mod Rory, gik det op for mig at jeg helt havde glemte hende i kirken de sidste par dage. Jeg mærkede den bedrøvelse der styrter sammen i din mave, idet du forstår at den du elsker og bor med, er ensom. Ude i gangen var nogle af

de hjemløse ved at tage deres støvler på. Rory løb hen og stillede sig foran døren med spredte arme. Nu er I *her!* sagde han. Vi vil ikke trænge os på, sagde de. Men vi skændes jo bare lidt, sagde han og sænkede stemmen ... som man nu gør når man bor sammen. Min kone ... det har virkelig ikke noget med jer at gøre. Bliv nu, vil I ikke? Så kom han ind på værelset igen, gik helt tæt på Aurora og hvæsende ind i hendes øre: Kom hjem til mig når du har gjort din ting. Et voldeligt potentiale i hans stemme mindede mig om den aften da suppegryden havde stået og dampet af i hendes fravær. Pludselig havde han rejst sig og kylet den mod væggen og lavet det hul som de hjemløses akavede stilhed nu kunne høres igennem. Der var suppe overalt. Så skaf dig af med de folk, sagde Aurora. Hvis du kommer hjem i ordentlig tid, sagde han.

Om natten blev jeg vækket af en kradselyd. Den varede fem sekunder ad gangen og blev ledsaget af en skarp og kalket vibration i min rygsøjle, som om nogen skrabad med et barberblad langsomt ned over den. Jeg lå og blev bange, hørte et åndedræt imellem kradselydene, talte til tre og trillede hurtigt om på maven. Mellem to af brædderne i pallen kunne jeg ane det ned-erste af et ansigt, en lille, stram mund uden læber der åbnede sig og sagde undskyld. Hvad fanden laver du! sagde jeg. Du kan ikke ligge der, det må du altså ikke. Men det er bare mig, sagde hun - Ellen, sagde jeg - jeg kan så godt lide det her, det er bedre end inde i stuen. Hendes ånde var sødlig og tør. Vi diskuterede det lidt. Hun lød harmløs og spinkel i mørket, og jeg kunne ikke

være hård. Okay, sagde jeg og vendte mig om på ryggen, men vil du ikke nok lade være med at kradse så? Jeg skal prøve, sagde hun og begyndte igen lidt senere. Så kom jeg til at forestille mig at vi lå begravet sammen som et ægtepar, Ellen nederst, utrætteligt skrabende i sit kistelåg. Sådan er det for nogle mennesker, det tror jeg, måske for de fleste, at de må ligge i jorden og øve sig i at dø fordi de ikke nåede at blive klar mens de levede. Hele deres eksistens reduceret til en tør ånde i asken, en trækning i benet, lyden af negle i vådt træ.

Dagen efter kunne jeg ikke engang nyde gudstjenesten. Trippet, den måde vokalen lod mig være ét stort lysende nervesystem, føltes mest som en mulighed eller et krav jeg ikke kunne leve op til. Den følelseløshed og sult der ville indtræffe bagefter, skinnede mat og sletteagtigt igennem euforien og trak den tilbage. Jeg fik den tanke at det aldrig ville høre op og kunne ikke slippe den igen. Det fik mine tarme til at knuge sig sammen, og så mærkede jeg et prik, som fra et lille stykke koldt jern, bagerst i maven. Noget af mig passerede ud gennem prikkullet, med en hurtig og rivende bevægelse som om det blev snuppet af en rovfugl, ud i et taget landskab uden retninger, men det gjorde mig ikke mindre trist.

Jeg forstår det stadig ikke, sagde jeg da vi sad i toget på vej hjem. Aurora drejede ansigtet fra ruden og så på mig. Hun var egentlig grim, eller hendes træk var uskønne hver især: opstoppennæse, en smal og hønset mund, matte øjne der lå langt tilbage i ansigtet, men hun var smuk. Jeg forstår ikke hvorfor du selv tager de

piller ... hvorfor du bliver siddende bagefter? Åh, Casey, sagde hun udmattet, du har jo selv været der. Hvordan ville *du* forklare det? Forfærdeligt, sagde jeg, jeg følger mig kun svag. Også mig, sagde Aurora ... men den følelse, det er som om den passer til mig. Jeg tror det er det jeg er. Er du bange? spurgte jeg. For hvad? Barnet, sagde jeg. Hvorfor, det kommer jo alligevel. Men derfor kan du godt være bange. Skråt forude nærmede Themsen-tunnellens mørke halvcirkel sig bag hende. Den steg og fyldte gradvist mere af den grå himmel, og idet vi kørte ind i den sagde hun: Jeg er bare træt, Casey. Jeg er så træt af at vågne hver morgen inden daggry med det her lys i kroppen. Jeg vågner med sådan en dum, helt fysisk *appetit på dagen* når jeg burde blive liggende i sengen. Og med et barn i maven når jeg ikke føler at det ... det burde være der. Der burde ikke være noget der. Det fylder mig med had. Toget for igennem tunnelen, på en gang hakkende hen over skinnerne og svævende af sted, mørket udvidede rummet. Exitskiltene susede forbi og veg for Auroras ansigt. Jeg rakte hånden over bordet og lagde den på hendes våde hænder. Men jeg er ikke bange, sagde hun. Jeg kunne ikke finde på andet at sige end at jeg var der og ville lege med barnet og give det mælk om natten når hun ikke orkede, og imens så jeg det for mig: mig og børnene, der var to af dem nu, vi sad i vores dynner foran fjernsynet inden Rory og Aurora var stået op. Rory havde bygget hems i stuen.

I lejligheden var der luftet ud og ryddet for sovepladser, men fyldt med hjemløse som han måtte have været ude og finde da det var gået op for ham at vi

alligevel ikke ville komme tidligt hjem. Der var noget nyttesløst og impotent over hans protest nu hvor han havde sagt den højt. Som at stå og røre i en gryde fuld af vand. Vi vågnede først på natten i en våd og fersk madras. Aurora skubbede os væk og prustede sig igennem værnerne alene. Bilernes lys gled blåligt hen over hendes pande og hår. To af de hjemløse kom ind og spurgte om hun var okay. Jeg skyndte mig at drive dem tilbage ind i stuen hvor de andre sad halvvejs op i deres senge uden at vide hvad de skulle gøre af sig selv. Jeg gik i gang med at putte dem, trak tæpperne op under deres hager, lagde hånden på deres pander, men stoppede da Aurora kom ud fra værelset, og løb i stedet ind og hentede fødselstasken. Midt i stuen standsede hun og sagde til Rory at hun nægtede at føde før de alle sammen var ude af lejligheden. Han vendte sig mod dem, klappede tre gange i hænderne og bad dem om at gå. Få dem ud! råbte Aurora. Forhastet klædte de sig på lag på lag, snørede deres støvler og gik forbi hende med øjnene på gulvet. Lad os så komme af sted, sagde Rory. Også hende, sagde Aurora ... Også Casey, gentog hun uden at se op, men gjorde et udmattet nik i min retning. Hun skal ud! Rory vendte sig mod mig, og han var lige ved at få det over sine læber da jeg selv rakte ham fødselstasken og gik, på ben der føltes ældgamle og fremmede, hen over dørrinnet, ned gennem opgangen og ud på gaden.

Jeg kørte med toget til Stratford og gik tværs gennem kirken der var tom. Foran mig, stadig indrammet af den pivåbne jerndør, gled marken sammen med den oveskyede nattehimmel i ét stort pløre. Det tøde og

tog imod mig til anklerne. Der var ikke et lys eller en stjerner, kun den kolde, våde vind som jeg forestillede mig kom fra havet i øst. Hvad skulle jeg i øst? Jeg gik frem og tilbage, rundt i alle retninger, ind og ud af mudderet der var varmere og sødere end luften. Mine øjne vænnede sig til mørket, men så kom tågen. Jeg lagde mig ned på maven og faldt i søvn. På et tidspunkt blev jeg vækket af nogle klæbrige lyde, og ud af den klamme, hvide tåge kom først to, så ti, så tyve, og så et helt lille folk, mudrede og trætte som mig. Jeg lod mig glide ind mellem dem og gik med dem. Da vi nåede til industriområdet omkring City Kirken fulgte jeg med ind i en tilfældig hal og stemplede chipplader i timevis. Efter gudstjenesten gik jeg med tilbage over marken, fandt en ledig seng på et femmandsværelse og blev indvietet i Gruppeterapien: På skift talte man i femten minutter om det der rørte sig i en, mens de andre lyttede uden forbehold og hjælp en i retning af Skaderne, de steder smerten lå gemt, og som man reagerede kropsligt på at komme i kontakt med: svedture, rystelser, prutter, gråd, gab og latter. Jeg sov og spiste og vaskede mig, tjente mine fem timer på en ny fabrik hver dag. Alle steder en sammen af maskiner, og en fast retning i produktionen som jeg begyndte at følge fra hal til hal. I dem tættest på kirken var arbejdet simpelt og manuelt. Man svejsede chipplader, støbte rotorblade og ventiler, satte plastik og elektronikdele sammen, udførte nogle få bevægelser i en proces der resulterede i for eksempel en processor, en turbine eller et bundkort. Længere væk blev de samlet til respiratorer, og i en sideløbende hal til servere der

blev fragtet videre til en bygning på størrelse med to fodboldbaner og fyldt med serverskabe i snorlige rækker. Et sæt nøgler og en bærbar computer blev skubbet ud til mig gennem en revne i væggen, og de næste fem timer gjorde jeg som de andre: spadserede op og ned ad gangene, sluttede computeren til de servere der lyste rødt, og gennemgik fejlfindingen på skærmen indtil de stoppede. Undervejs så jeg i glimt hvad der var lagret på dem: data om de enkelte patienter, deres produktivitetstal, lægejournaler, udredninger, afskrifter af det de havde sagt i Gruppeterapien. Meget af det var kvantificeret og indsat i diagrammer jeg ikke kunne tyde. At jeg kunne bevæge mig frit mellem hallerne betød også at jeg ikke behøvede at arbejde, det forstod jeg. Men jeg ville se hvor respiratorerne endte henne, og desuden gjorde de timelange repetitioner min sorg taget og maskinel, min følelse af ikke at betyde noget for nogen. Jeg savnede Aurora hele tiden. En formiddag, på parkeringspladsen foran kirken, var der en der genkendte mig og spurgte hvor hun var. Hun blev nødt til at tage væk, sagde jeg mens folk stimlede sammen omkring mig. Jeg skulle sige til jer at I skal fortsætte uden hende. Det sidste var fløjet ud af mig, men de så ud som om de forstod. Og uden vokalerne, var der en der sagde. Vi skal fortsætte autentificeringen af afhængigheden. Nogle dage, når vi var på vej tilbage over marken, dukkede en rovfugl frem af skyerne, og så lagde vi alle sammen nakken tilbage og så den dykke med sin lange, stive hals og sine kløer. På afvænningscenteret havde vi eftermiddagene fri til at slappe af i rekreatiionsstuen

hvor belysningen hang lavt og periferet. Man fik lyst til at sætte sig på tæppet eller i en af de møblerede kroge og snakke med de andre patienter, eller med plejerne der nussede rundt og var til rådighed. Der var altid nogen at snakke med. Og jeg opdagede et trykkende behov for at tale, en hel database af tanker, følelser, fantasier og minder og sitren i nerverne, der pludselig blev tilgængelig for mig. Det føltes sandt når jeg sagde det højt. En dag fik jeg med et stjålet personalekort adgang til det indhegnede område længst væk fra kirken, i kittel ligesom de ansatte jeg havde set komme ud derfra. Den høje murstensbygning var fyldt til taget med en kølig og raslende støj som af vind i nedfaldne blade. Adskilt af stativer med respiratorudstyr stod hospitalssege side om side på lange rækker, tres eller firs senge i alt, og husede de Nydøde: varme, åndende, urinerende og pulserende lig som der blev tappet blod fra og testet stoffer på, indtil det var tid til at høste deres organer. Jeg passede på ikke at støde ind i deres bare fødder, deres ferske ansigter, nogle af dem kunne jeg genkende fra centeret: folk der havde begået selvmord eller taget en overdosis, jeg havde set plejerne storme ind på deres værelser med hjertestarteren.